

Éneklő és zenélő gyermekkor

„Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet!
Gyermekek és csecsemők szája által is építet hatalmadat...” (Zsolt 8:2-3)

A korai gyermekkorban, sőt már az anyaméhben is fontos szerepet tölt be a zene és az ének a gyermekek életében. A zene és a hangok ugyanúgy mindennapjaink részei, mint az evés vagy az alvás. Ahogy táplálkozási szokásainkra, vagy a mindennapi rutin elvégzésére figyelmet szentelünk, ugyanúgy érdemes a minket körülvevő hangokra, zenére is tudatosabban odafigyelni. Goethe szerint „aki nem szereti a zenét, nem érdemli meg, hogy embernek nevezzék; aki szereti, félelme; s aki műveli is, az nevezhető egész embernek”.

A zene hatása

Korai életszakaszban a zene az agy jobb féltekét ingerli, ez magyarázza későbbi magasabb szintű általános működését. Miért van ez így? A zenei élményt elsősorban agyunk jobb agyféltekéje dolgozza fel, ami a számolási, logikai gondolkodási és térbeli tájékozódásért is felelős.

Az 1990-es években a zenetörténészek elképesztő megállapításra jutottak: azok a gyermekek, akik zenei oktatásban részesültek tehetségesebbnek bizonyultak a matematikában, logikai gondolkodásban, rejtvényfejtésben, olvasási készségben, mint a zenei képzésben nem részesülő gyermekek. Még újabb kutatások pedig arra engednek következtetni, hogy a zene hatása megmutatkozik érzelmi szinteken is. A többi gyermekre jobban odafigyelnek azok a gyermekek, akik kapcsolatba kerültek korán a zenével. Sőt találékonyabbak és kreatívabbak is.

Erdemes már a pocakban dúdolni a kicsinek. Nem igaz az, hogy nem hallják bentről a kinti hangokat. A zene megszerettetésével életre szóló ajándékot adunk neki és más készségei is fejlődnek.

Örömmel, szívből dicsérik Istent

A Biblia arról beszél nekünk, hogy nem csak az egek, a természet beszél Isten dicsőségéről, nagyságáról, fenségéről, hanem a gyermekek is. Gondoltunk-e már arra, hogy a kis csecsemő az ő sírásával felsír Alkotójához, magasztalja Istenét? Elmondani nem tudja érthető hangon, de mi szülők, hozhatjuk Krisztushoz őket, a mi éneklésünkkel, imádságainkkal. Sokszor a gyermekek hívják fel a felnőttek figyelmét Isten nagyságára, mert a sok munka fáradtsága, megterheltsége eltorzítja istenképünket.

A gyermekek örömmel, lelkesedve, szívből dicsérik Istent. Nem képmutatóak az Isten imádatban, éneklésben. Nagyon sokszor eszembe jut, amit az Úr Jézus mondott a tanítványoknak: „Bizony, mondom néktek,

ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába.” Őszinték, nyíltak, megbocsájtók, nem hordják magukban a keserűséget.

Isten jelenlétébe vinni őket énekeinkkel

A gyermekek elsősorban otthon dicsérik Istent, családtagjaikkal, a családi áhítatokon, amelynek szerves része az éneklés. „Vígasságnak és szabadságnak szava van az igazak sátoráiban” Zsolt 118:15.

A következő hely, ahol gyermekeink dicsérik Istent, az a gyülekezet. A gyermekek szüleikkel együtt részt vesznek az istentiszteleten, ahol együtt énekel az egész közösség. Nem is gondoljuk, hogy mennyire figyelik a felnőttek éneklését, Isten imáadását. Hadd tudnánk őket is bevenni Isten jelenlétébe énekeinkkel. Sok fiatal tesz biznyságot arról, hogy egy ének indította el őket Isten követésében.

A vasárnapi iskola is egy olyan hely, ahol a gyermekek a bibliai történetek mellett énekelhetnek is, ezért ne hagyjuk ki alkalmainkból az éneklést.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Gyermektábor a Hargitán **2013. július 6-12.**

Játékos nyelvtanulás: angol webshop

Honismereti kirándulás:

- Gyergyószárhegy, Lázár kastély
- Gyilkos-tó

Magyar népi mesterségek és más kézimunkák:

- nemezelés
- népi bútortfestés
- Gipszöntés-festés
- üvegfestés
- deкупázs

Nyomozz velünk!
Ki Jézus?

Bibliai tanítás

Szervezett játék, sportverseny

Bibliai témájú filmnézés

Tábortűz

Szeretettel várunk minden 7 - 11 év közötti gyermeket!

Jelentkezés
június 23-ig:
Máté Imolánál: 0744791927,
mateimola@freemail.hu
Józsa Anikónál: 0735502392,
aniko.izs@gmail.com

A hargitai gyermeket hirdető plakát.

Illusztráció 1.,: Ballán készült, a 2008-as imaházmegnyitón.

Isten várja a családokat az ő házába

„Ó, Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermekek és csecsemők szája által is építéd hatalmatat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót.” (Zsolt 8,2-3)

Az imaház Isten háza. Azért megyünk oda, hogy ott közösen, mint Krisztus teste imádjuk Istent. Isten megdicsőíti magát abban, hogy népe összegyűl Őt imádni. Népéhez gyermekek is tartoznak. Ha Isten népe az ő arcát keresi, ha komolyan akarja venni az ígét, akkor igyekeznek ott lenni! „Akkor hozzám gyűltek mindazok, akik remegve gondoltak Izráel Istenének az ígéire” (Ezsd 9,4). „Míg Ezsdrás imádkozott, és vallást tett sírva és leborulva az Isten háza előtt, Izráelből igen nagy gyülekezet gyűlt hozzá: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sirt.” (Ezsd 10,1).

Az ötezer ember megvendégelésének történetében Jézus egy gyermek (Jn 6,9) szolgálatát használja fel neve megdicsőítésére. Az Úr Jézus várja a gyermekeket is, amikor a gyülekezetben tanítja az Ő tanítványait. Mondja is az Úr Jézus: „Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermekek, mert ilyeneké a mennyek országa.” (Jn 19,14) A szülő ne akadályozza úgy a gyermekét, hogy nem viszi rendszeresen az imaházba!

Az édesanyának, a szülőknek is javára van

„A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.” (Kol 3,16). Ha megfigyeljük az életünket, a családi áhítatokon kívül ezt az igeverst leginkább és teljesen csak a gyülekezeti alkalmakon tudjuk rendszeresen gyakorlatba ültetni. Miért lennénk engedetlenek Isten ígéjének?

Isten gyermekeinek az istentiszteleten a helyünk, hogy épüljünk, megerősítést, vigasztalást találjunk, eledelt nyerjünk az ígéből, hogy ő formálhasson a testvéreink által is. A szülőhöz hozzákötött a gyermek, ezért értelemszerűen a gyermek megy a szülővel az istentiszteletre.

Ha Isten ígéje szól, akkor a gyermekeknek is ott kell lenni? Igen, nézzük csak: „Azután fölolvasta Józsué a törvényt minden ígét, az áldást és az átkot, pontosan úgy, ahogyan meg van írva a törvénykönyvben. ...egyetlen szó sem volt, amit ne olvasott volna föl Józsué Izráel egész gyülekezete előtt, meg az asszonyok, gyermekek és jövevények előtt, akik köztük éltek.” Józs (8,34-35)

Többször az a gond, nem hiszünk abban, hogy nekünk ott van a helyünk minden egyes istentiszteleti alkalmon, amitől csak betegség, munkahely, alkalmanként misszió és ritkán különleges esetek tarthatnak távol (amit külön helyzetenként mérlegelni kell, és hitből cselekedni). Sajnos sokan ezek közé a ritkán különleges esetek közé a fizikai

Család és istentisztelet

Az imaházba járás nem üdvözt, önmagában nem szentel meg. Viszont ha üdvösségünk van, és a megszentelődés útján járunk, akkor rendszeresen járunk imaházba! Miért jó, és miért kell rendszeresen imaházba vinni a gyermekeket kicsi koruktól kezdve?

éhséget és fáradtságot is beleveszik. Vajon a munkahelyre, iskolába is csak később megyünk be, nem is megyünk be, mert nem tudtunk eleget aludni, vagy mert nem tudtunk reggelizni, vacsorázni? Különbnek tartjuk a főnök, a tanítónő, az állam szavát, azoknak engedelmeskedünk, és nem hanyagoljuk el azokat, mint a mi Istenünkét? Hányan megtapasztalták, egy fárasztó munkanap, iskola után, mikor eljöttek az imaházba: „De akik az Urban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)! Erejük megújult, és mikor hazamentek, sokkal több dolgot, rövidebb idő alatt elvégeztek, megtanultak, mert felfrisültek lelkileg, és Isten áldással válaszolt hitükre.

Így is lehet tévedni, és magunkkal szemben engedélyeknek lenni: „Ó, csak most az egyszer teszek kivételt, most igazán érthető a helyzetem. Máskor úgyis ott vagyok, már egy alkalmat sem hagyhatok ki? Majd a következőn ott leszek.” Annyira biztos vagy abban, hogy lesz következő alkalom? Hogy nem leszel ágyhoz kötve, kórházban, beteg gyerekkel otthon? Sokszor már csak az ilyen drasztikus gondolatok tudnak megállítani a hanyagság útján.

Természetesen a szülő, és a kisgyermekes édesanya sokszor lehet fáradt, mert nem tud jól pihenni a gyermekek miatt. Azonban ilyen területen a határainkat feszegetni kell, harcolni a test ellen, különben édesanyaként az imaházba járással kapcsolatosan hogyan éljük meg ezt az ígét: „Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözködök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgává teszem a testemet” (1Kor 9, 26-27)? Vagy „Az Isten igralmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róma 12,1).

Néhány szülő a ma elérhető gyermeknevelési szakirodalom hatására annyiszor megsanyargatja a testét a gyermeke érdekében! Nem veszik észre, hogy szent és hitbeli célokért erre nem hajlandóak!

Az is megfigyelhető, hogy van úgy, az édesapának dolgoznia kell, elutazott, ezért nem tud imaházba jönni. Így a kisgyermekes anyuka is otthon marad a gyermekével. Ha az édesapa nincs otthon, az édesanyának gyermekeit akkor is az Úr útjára kell terelnie. Ha nehézkes, akkor még a szállítást is meg lehet oldani más testvérek közreműködésével, biztos, hogy nem utasítják el a kismama ilyen kéréseit.

Azzal is biztatnám a kisgyermekes anyákat: idővel jobb lesz! Ha a gyermeked megszokja fokozatosan, hogy részt vegyen, csendben maradjon az istentiszteleteken, akkor ahogy az idő telik, egyre többet lehet nyerni az alkalmakból, sőt, még talán más szolgálatot is vállalni...

(Folytatás a 10. oldalon)

KELEMEN NAPSUGÁR, Marosvásárhely

Felvételi a Teológiai Fakultásra

Örömmel közöljük, hogy a Szövetségünkön belül működő Teológiai Fakultás felvételit hirdet a lelkipásztor-képző szakra, a 2013-2014-es tanévre. Az új felvételi rendszer szerint minden évben tartunk felvételi vizsgát, és ebben az évben is várjuk azon fiatal emberek jelentkezését, akiknek elhívásuk van az Úrtól erre a szolgálatra! A jelentkezési feltételek figyelembevételével olyan érettségizett személyeket várunk, akik legalább 3 éve már gyülekezeti tagok és 2 éve szolgálatot is végeznek a gyülekezetben. Szükség van gyülekezeti és lelkipásztori ajánlásra is. Az érdeklődők vegyék fel a kapcsolatot *Giorgiov Adrián dékán testvérrel* (tel. 0735-500-700), vagy *Kiss Juhász Vilmos oktatási alelnök testvérrel* (tel. 0723-615-266).
Jelentkezési határidő: **augusztus 15.**

Gyerekhét a Hargitán a VISZ szervezésében

Kedves Szülők és gyerekek! Sok szeretettel várunk minden 7-11 éves gyereket **július 6-12.** között a Hargita táborba, melynek témája „*NYOMOZZ VELÜNK! KI JÉZUS?*”, mégpedig az Úr Jézus „*ÉN VAGYOK...*” mondásai alapján a Bibliából. Szeretnénk a gyerekeknek minél tanulságosabb és élménydúsabb időtöltést nyújtani az Úr segítségével, ezért a tábor a következő programokat foglalja magába: bibliai tanítás, zenés áhítat, ima, éneklés; általános műveltségi és bibliaismereti vetélkedő (Ki mit tud), bibliai témájú filmnézés; szabadtéri szervezett játékok, sportverseny; magyar népi mesterségek bemutatása és más kézimunkák: nemezelés, népi bútorfestés, gipszöntés-festés, üvegfestés, dekupázs; kirándulás Gyergyószárhegyre a Lázár kastélyhoz illetve a Gyilkos-tóhoz; játékos nyelvtanulás (angol webshop); tábortűz. A részvételi díj 270 Ron, érdeklődni és jelentkezni lehet: *Máté Imolánál* (0744791927, mateimola@freemail.hu) vagy *Józsa Anikónál* (0735502392, 0741921766, jozsa.aniko@yahoo.com). A jelentkezési határidő **június 23.**

Meghívó énekkarok találkozójára

Kedves testvérek, karmesterek és énekesek! A nagyváradai missziókerület szervezésében sok szeretettel meghívunk titeket a missziókerületünk énekkarainak a találkozójára, amelyre **június 29-én** kerül sor Szalárdon. A kezdés délután 3 órakor lesz a sportcsarnokban, szeretnénk énekkaronként kb. 10-15 perc szolgálati időt adni és közösen is énekelni. Az esemény zenei szervezője Bokor Barna karnagy, a gyülekezetek karmesterei jelentkezzenek Barna testvérnél a 0743/54 63 65 telefonon, hogy megbeszéljék a programot, a beosztást, valamint a közösen énekelte darabokat is. A esemény házigazdájánál pedig kérjük jelentsék le a testvérek az énekkarok létszámát a vendéglátás miatt *Elek András testvérnél* 0745 596 441.
Kovács Gyula missz. ker. elnök, Albert István Zsolt missz. ker. titkár, Bokor Barna karnagy

A roma gyülekezetek figyelmébe

Cigány gyereket szerveznek a gyergyói cigány gyülekezet vasárnap iskolai tanítói. Dátum: **július 13-17.** Helyszín: Hargita Keresztény Tábor. Táborozási díj: kedvezményesen 180 Ron személyenként. A hét mottója: *Törekedjünk megismerni Istent.* Hós 6:3. Téma: *Vajon létezik-e Isten? Az alkotmánynak mindig van alkotója.* A helyek száma 60 főre korlátozott. Hívjuk és várjuk szeretettel azon cigány gyülekezetek gyermekeit, akik szeretnék a gyergyóiakhoz csatlakozni a táborozásra. Imádkozunk, hogy a résztvevőknek az Úr rendelje ki az anyagi költségeket, ugyanakkor fontosnak tartjuk a személyes hozzájárulást is (a gyergyói csoport gyermekei már elkezdtek a személyes hozzájárulásukat 5-10 lejenként gyűjteni).
Jelentkezni és érdeklődni lehet *Mezei Attilánál*, tel: 0741 534995 vagy *Balla Sándornál*, tel: 0735 500884.

Éneklő és zenélő gyermekkor (Folytatás a címlapról)

Táborozások alkalmával is dicsérik Istent. Nagyon sokszor kellett megszégyenülnöm táborozáskor, mert a gyerekek sokkal több lelkesedéssel énekeltek, mint ahogy én odaálltam eléjük. Voltak olyan alkalmak is, amikor nehezen lehet őket leállítani, egymás után kérték az énekeket. A táborozás végére az ujjaim már egészen elevenek voltak a gitározástól, de nem bántam. Öröm volt látni az arcukon Isten szeretetét.

Mára a gyermekek már nem csak énekelni tudnak, hanem zenélni is nagyon ügyesen. Legutóbbi táborozásunk alatt kiderült, hogy a gyerekek közül többen is játszanak hangszeren. Egész kis zenekarral énekelhettünk volna, ha ezt hamarabb felmérjük. Nem csak nekünk lett volna nagy segítség, de a gyermekeket is

nagy élménnyel töltötte volna el. Ha lehetőség van a tábor szervezőknek, vagy a vasárnapi iskolai tanítóknak ezt előre felmérni, akkor hasznos dolog őket bevonni a tábori dicsőítésbe, zenélésbe. Bátorítsuk gyermekeinket az éneklésben, zenélésben. Adjunk nekik lehetőséget, hogy kifejezhessék imádatukat Isten felé hangjaikkal, hangszereikkel.

Összel, ha az Úr megsegít, a Vasárnapi Iskolai Szövetség szeretne megszervezni egy országos szintű ének-zene napot a vasárnapi iskolások részére. Lehetőséget szeretnénk adni a gyermekeknek, hogy megismerjék jobban egymást, és együttesen is felemeljük hangunkat Isten dicsőítésére.

PARDI MATILD, a VISZ elnöke

„Énekeljétek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! Énekeljétek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait; Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett.” (Zsolt 96:1-4)

A gyöngé nő az Úr szolgálatában

„Mert amikor erőltlen vagyok, akkor vagyok erős” – Lányok-asszonyok konferencia Ballán

Április 13-án Szilágyballán került sor a szilágysági missziókerület lányok-asszonyok konferenciájára. Imádságos szívvel készültünk erre a napra. Hálásak vagyunk Istenünknek azért, hogy sokkal több jót kaptunk tőle, mint amennyit reméltünk. Bőségesen meg volt terítve számunkra az ige asztala, kaptunk üzenetet, bátorítást, kellemes testvéri együttlétet, jó időt és közel 170 testvért, akik vágytak az Úr jelenlétében eltölteni egy szombati napot.

„A gyöngé nő az Úr szolgálatában” ez volt a konferencia fő témája, amelynek keretében hallhattunk előadást délelőtti Bálint Ibolya, délután pedig Budai Evódia részéről.

A kezdő áhítaton Király Éva és Vékás Erzsébet testvérnők bátorítottak arra, hogy Máriához hasonlóan, legyünk hűségesek Megváltónkhoz egészen a keresztségig, és adjuk tovább a ránk bízott örömhírt az Úr feltámadásáról.

Bálint Ibolya testvérnő előadásában a 2Kor 4,5-7 és az 1Kor 2,2-5 alapján hangsúlyozta, hogy a mi Istenünk, aki ismeri erőtlenségeinket, mindig megadja a nekünk szükséges erőt, ilyenképpen az erő nagy volta nem a miénk, hanem az övé. Jézus azt hagyta meg nekünk, hogy legyünk juhok a farkasok között, só az életben és

világító gyertyák. Erőtlenségeinket hordozzuk úgy, hogy engedjük Isten erejét munkálkodni bennünk. Nem az az erős, aki annak látszik, hanem az az erős, aki simogatni tud, mert az erős tele van gyöngédséggel.

Délután Budai Evódia a 2Kor 12,9-10-ből tanított. Elmondta, hogy van különbség a világ szerinti és az Isten szerinti erős nő között. A világ szerinti erőt meghatározza a külalak, a fiatalság, Isten azonban a lelkiállapotunkat nézi. Az erős nő, a bűnei miatt mind inkább elismeri Krisztusra való utaltságát. Mária, Jézus anyja és a magdalai Mária két gyöngé nő volt, de együtt erősek lettek a szolgálatban: Jézus keresztyénjél, a sírnál, a feltámadás híradásában. Erőltlen helyzeteinkben rólunk is gondoskodik Isten. Krisztus az erőforrás, ezért hozzá jöhetünk. Ha kaptunk erőt, tovább is kell adnunk azt, ezt várja el tőlünk Isten. A Krisztussal való személyes találkozás mindig erőforrás.

A konferencián lehetőségünk volt arra, hogy bűneinket, erőtlenségeinket jelképesen letegyük az Úr keresztyénjéhez, és megszabaduljunk mindattól, ami akadályoz a szolgálatban.

A két előadás között élő bizonyosságtételeket hallgathattunk meg: Nagy

Éva, Nyeste Tímea, Nagy Eszter és Józsa Anikó testvérnők arról szóltak, hogy életük nagy próbái között hogyan nyilvánult meg Istenünk hatalmas ereje, miként emelte fel és vonta őket magához közelebb.

A konferencia befejezéseként ifj. Veress Ernő lelkipásztor által szólt hozzánk az Úr. A Lk 8,40-56 alapján megérthettük, Jézus azért jött, hogy elvegye erőtlenségeinket. A 12 éve beteg asszonyt erőssé tette a Jézusba vetett hite, és a 12 évesen beteg kislányt meggyógyította az Úr kegyelme. Jézus az ő békességét adja az erőtlennek, és szeretete a reménytelen helyzetet képes megváltoztatni.

Áldásokban gazdag napunk volt, hálásak vagyunk az Úrnak mindazért, amit adott nekünk. Köszönjük azoknak, akik munkájukkal hozzájárultak a konferencia megszervezéséhez és köszönjük szolgálattevő testvérnőinknek a tartalmas és építő előadásokat. Az Úr legyen kegyelmes hozzánk, hogy mindazt, amit tanultunk a mindennapokban gyakorlatba tudjuk ültetni, és így tudjunk mennyei Atyánk örömeire élni.

VERES TERÉZ, Szilágyballa

„És én hordozlak a föld magaslatain” (Ézs 58,14a)

Hope for Europe Vezetőképző Női Konferencia – Strasbourg-Moulhouse

Az alkalmi csoport tagjai (balról jobbra): Mike Adina, Budai Evódia, Kovács Ildikó (Mo.), Batiziné Nagy Cecília (Bp.), Szabó Viktorné (Szabadka - Vajdaság), Máté Imola.

Az Úr kegyelméből április 3-5. között részt vehettünk – Budai Evódia, Mike Adina és jómagam – a Hope for Europe vezetőképző női konferencián Strasbourghban, majd 6-án egy női konferencián Moulhouse-ban, ahol 1500 nő volt együtt az Úr jelenlétében.

A konferencia résztvevői bár 30 különféle országból érkeztek, bőruk színe, a beszélt nyelv és felekezeti hovatartozás különböző volt, szívük egyet dobant: a Szent Isten jelenlétébe vágyani és lenni, szolgálni az Úrnak odaadással, nyitott lenni arra, amit az Úr tanít a misszióval, odaszánással és a lelki fejlődéssel kapcsolatban.

A konferencia témája: *Jöjjön el a Te országod/királyságod!* Neves tanítók és teológusok (Linda Oyer, Mary Coats, Jema Taboyan, Lidija Gunjevic, Elena Schulte) járták körül elméleti és gyakorlati síkon, hogy miként valósul meg Isten országának eljövele a mai kor emberének életében.

Olyan alkalmakon vehettünk részt (tanítás, szeminárium, dicsőítés, bizonyágtételek, közösségápolás), amelyeken Isten jelenléte nyilvánvaló volt. Beszélt hozzánk, sőt szívünkre beszélt, kérdésekre adott választ, és mi „levettük sarunkat”, hisz Isten jelent meg az égő csipkebokorban.

A tanítások (*A királyság magjai, Ki az én felebarátom?, Hogyan nyer el-sőbbiséget életünkben Isten országa?, Érdemes ezért az országért élni?, Isten királysága életemben*) és szolgálatok,

összességében az egész konferencia kihívást intézett a hívő keresztyén élet elveinek újragondolására, megerősítésére, átalakulására. Nem az alapot rendítette meg, hanem ezen alap megértését, megismerését.

Olyan jó volt tapasztalni, hogy bár annyira különbözőek voltunk a dicsőítésben, mindenki megtalálta a maga számára legkifejezőbb módot, és egy-ségben lehettünk. Hisz, ahogyan egy arab származású keresztyén misszionárius megfogalmazta, a mi önazonosságunk a „szeretet”.

A személyes biznyságtételek betekintést engedtek különböző missziómezőkre (messianista zsidó nő vallott a zsidók között végzett munkájukról, hallottunk idősök közötti szolgálatról, gyerekek, fiatalok, anyák között végzett misszióról, imamozgalomról és annak elsöprő hatásairól, börtönmiszióról), például is szolgáltak. A bemutatott missziók áldásain felül átütőbb volt maga a biznyságtételek megnyilvánulása: égtek az Úr-ért; minden egyes biznyságtételek szenvedélyes vallomás volt: megéri hinteni a magot, és önmagunkat az oltárra helyezni.

Az alábbiakban, szemelgetve, néhány az üzenetekből (akár gondolatindítókból), amely személyesen meg-érintett:

● Istennel való kapcsolat nem öncélú. Ő minket-engem akar használni, hogy eljőjön az ő királysága.

Általunk építi fel királyságát. Mi tart vissza engem országának építésétől? Hogyan tudok hozzájárulni az építéshez?

● Ahhoz, hogy eljőjön az ő királysága, a szívemben kell naponta megszületnie. Engednem kell Krisztusnak, hogy naponta formáljon, hogy tapasztalni tudjam az ő királyságát.

● A szolgálatot választani, és bátorságot nyerni, nem megfutamodni.

● Az Úrnak e világra vonatkozó munkája részeként a kicsi kezdetünket is megáldja az Úr. A kicsi is naggyá válhat Isten kezében. Kicsi dolgok (például egy beszélgetés, bátorítás, vigasztalás) nyomán nagy dolgok történhetnek az Úr áldásával.

● Királyságának követeként nemcsak elmondani, vallani, hanem megélni, e világba „beleélni” az Úri imádságot: életmódunk hangosan beszél erről.

● Tehát nem kivonulni, hanem ki kell menni a világba, hogy ott legyen az Egyház. Isten emberei az egyház. Személyesen én is arra vagyok hivatott, hogy hatással legyek társadalmamra, hogy krisztusképűvé formálódjon. Személyes kérdés: amikor az emberek rám néznek, felragyog bennem Krisztus?

● Nem rajtunk áll, és nem is a mi feladatunk az emberek minősítése. A szántóföld tulajdonosa az, akinek jogában áll megítélni az embereket, hisz egyedül ő tud igazságosan ítélni.

● Maghintéskor, ha valakiben látom a gyengeséget, ez ne az elítélésre adjon okot, hanem hordozzam őt imában. Könnyebb pálcát törni valaki felett, mint közbenjárni érte, és várni a Kegyelemre. Az utóbbit tegyem.

Visszatekintve, minden előadás, biznyságtételek Isten országa eljövetelének és létezésének különböző aspektusait világította meg úgy, hogy lelkembe íródott, és érezhettem, tapasztalhattam annak országát, akinek követe vagyok.

De túl az elméleti és gyakorlati keresztyén teológiai tanításokon, mindennél beszédesebb és tanítóbb volt Isten jelenléte és Lelke – ragyogott a szervező és vezető testvérvőnkben és visszatükröződött a jelenlevőkön.

Köszönök, Uram mindent!

MÁTÉ IMOLA

Mennyi mindenre tanított Isten?! (II.)

Egy megnövekedett közösség élén áll, 181 taggal szaporodott az utóbbi tíz évben a gyülekezet.

Annak idején erősen tiltakozott, hogy teljes idejű lelkimunkásként szolgáljon, mint ahogy korábban, a várad-környéki missziós utakon is elképzelhetetlennek tartotta, hogy imaórát vezessen, majd hirdesse az igét.

Túl volt ekkor már élete derekán, negyedszázadot dolgozott egyfolytában kenyérkereső szakmájában...

Avatásának tízéves évfordulójáról emlékezhetett meg húsvétvasárnap **Kajcza János** testvér, a Nagyvárad-roma gyülekezet lelkipásztora. Az ünnepségre akkor a nagyvárad-belvárosi imaházban került sor 2003. március 30-án. Az alábbiakban fejezzük be a múlt számban elkezdett interjút.

– **Kajcza János** lp. (fotónkon) 1984-ben döntöttem Jézus Krisztus mellett. A megtérésem pünkösd után történt, így a következő évben, '85. május 25-én volt a bemerítkezésem – édesanyámmal, és a nővérem egyik lányával együtt. (Évente egyszer lehetett bemerítést tartani – *rip. megj.*)

Miként kezdett el igehirdetéssel szolgálni?

– Gergely András testvér vitt miszióba. A piros Daciájukkal sokszor mentünk Pályiba, Szentjánosra, Püspökibe, Tamásiba, Csatárba, mindenütt elmondtam a megtérésemet. Majd egy alkalommal Gergely testvér azt mondta: „Na, János testvér, te most imaórát fogsz vezetni”. Én megijedtem és tiltakoztam, de nem volt kiút, nem tudom már, hogy mit, de remegve mondtam el. Így kezdtem el és gyakoroltam a szolgálatot. Majd egyszer hallom, hogy a nagy gyülekezetben is ajánlanak imaórát vezetni, így itt is kellett szolgálnom.

Mentünk megint tovább miszióba, aztán egyszer azt mondja András testvér: „Na, most igét fogsz hirdetni!” „De hát én nem, én csak imaórát tudok vezetni” – tiltakoztam. Tehát őt használta az Úr, hogy serkentsen a továbbnövekedésre. Hát így telt az idő, és 1998. szeptember 18-án diakónusnak avattak a nagy gyülekezetben.

Elkezdte a teológiát, miért?

– Tudtam azt, hogy nagyon kevés a Biblia ismeretem. És ha tanított egy-egy amerikai testvér, vagy Simon tv. tartott kurzust, mindig eljöttem, szerettem tanulni. Amikor elindult a gyülekezet mellett a bibliaiskola, oda is éreztem indíttatást. De egy darabig nem mertem jelentkezni, úgy gondoltam, idős vagyok már ahhoz, megdolgoznom is kell, aztán ha elkezdem az iskolát, ott vizsgázni is kell. Volt egy testvér, aki sokszor buzdított, hogy merjek és menjek. Ezért úgy imádkoztam, ha az Úrtól van, akkor ő megsegít, de ha úgy látom, hogy nem megy, akkor én félbe hagyom és nem megyek tovább. Így hát 2000-ben kezdtem el a hétvégi bibliaiskolát, akkor 44 éves voltam. 49 éves koromban fejeztem be, tehát öt évig jártam. Hála az Úrnak, hogy a Bibliaiskola mindkét fokozatát sikerült elvégeznem: az alapfokozat két év volt, a haladóknál három.

Miként alakult ki, hogy a testvért lelkipásztorrá avassák?

– A bibliaiskola második évét fejeztem be, amikor Simon testvér közölte velem: a bizottságban úgy látják, hogy a cigány gyülekezetben én kellem legyek a lelkipásztor. Megijedtem, amikor ezt hallottam és tiltakoztam. Erre Simon tv. azt ajánlotta, imádkozzak, hogy értem meg ennek a lehetőségét. Eltelt valamennyi idő, amikor behívtak a bizottsági gyűlésbe, s ott mindenki azt mondta, hogy az Úr őket meggyőzte, és engem látnak jónak a cigány gyülekezet lelkipásztorának. Azt válaszoltam: „Én nem látom magam alkalmasnak”. De az nagyon megfogott, amit ekkor Simon testvér kérdezett: „János testvér, hogy gondolod, nem látunk jól, nem Isten vezet minket? Ha Isten megvilágosított minket, akkor te miért ellenkezel?” Én hallgattam, de még mindig bennem volt az, hogy „Jó, az Úr meggyőzte a

testvéreket, de győzzön meg engem is”, mert nem tudtam elképzelni, hogy minden vasárnap igét hirdessek – látva azt, hogy Simon testvérék milyen bölcsen szölik az igét – tehát alkalmatlannak láttam magamat.

Adtak próbaidőt a testvérek. Minden vasárnapra készültem, és láttam, hogy az Úr nyitja az igét. Aztán jelentésként kértem az Úrtól: „Uram, ha tőled van, hogy én lelkipásztor legyek, akkor lássam, hogy meg is térnek az emberek”. Mert ha én teszek is valamit, de ha nem az Úr használ, nulla az egész. Amint említettem már, az a két és fél év nekem csodálatos volt, mennyi mindenre tanított Isten, hogy mindent órá bízzak, mert „nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”. ...És láttam azt is, hogy az Úr használ. Meg aztán az egész gyülekezetnek kellett szavaznia, hogy ők is vállalnak vagy sem. Azt is láttam, hogy az egész gyülekezet vállal. (Kajcza tv. ismételtén elérzékenyül és befejezésül még hozzáteszi: „Minél jobban telik az idő, annál alkalmatlanabbnak látom magamat” – *rip. megj.*)

Hogyan formálódott a hívó cigányok külön közössége?

– A megtérésem után két évre, '86. januárjában történt. 30 évet töltöttem akkor (Kajcza tv. 1956. január 30-án született – *rip. megj.*), és szóltam a nővéreimnek, szomszédaimnak, a rokonoknak, hogy szeretném megtartani a születésnapomat a házuknál – olyan szándékkal, hogy tudjuk nekik hirdetni az igét. Beszéltem testvérekkel a gyülekezetből, hogy ők is jöjjenek, hívtam olyat is, aki tudott gitározni. Úgy próbáltam összehozni, ahogy láttam ezt Gergely András testvéreknél. És attól kezdve minden kedden tartottunk közösséget, hívtam igehirdetőt, és jöttek hallgatók is mind többen és többen, úgyhogy volt, amikor már nem fértünk bent. És akik megtértek, azokat buzdítottuk, ▽

⇒ hogy jöjjenek a nagy gyülekezetbe is. Majd Áron Károly testvér is megtért, és csinált fából-deszkából egy kis hajlékot, ott már rendes istentiszteletet tartottunk. Jöttek minden alkalomra ígét hirdetni magyar testvérek, mi is bizonyosságot tettünk. Aztán a testvérek a nagy gyülekezetből megvették a Maciesului utcában a 37-es szám alatti házat. Kedd este, meg vasárnap délelőtt gyűltünk ott össze, és délután jöttünk a belvárosi imaházba.

Hogy érezték ott magukat?

– Volt feszültség a szívünkben. Én értettem, hogy a gyülekezeti tagok miért húzódnak el egyes cigányoktól. Előfordult, mentek Megyesi testvérehez panaszkodni, hogy mennyi cigány jön az imaházba. Ezért olyan rosszul éreztük magunkat.

Aztán Megyesi tv. egyszer kijelentette: a mennyországban nem lesz két hely, hogy a magyarok a karzaton lesznek, mi cigányok a földszinten. Ekkor lehullt a kő a szívünkről. Attól kezdve láttuk a változást, felkaroltak a testvérek, jól éreztük magunkat aztán. És jöttek mind többen, két, meg három padsort is elfoglaltunk. Megyesi testvér merített be minket, aztán jött Simon testvér, ő is több cigányt bementetett.

„Nagyon hálás vagyok Istennek a magyar testvérekért” – többször halottam ezt a testvértől:

– Örülök annak, hogy az Úr megáldotta velem: az, hogy mi ide jutottunk, ezért mind Istené a dicsőség, de a magyar testvéreket használta ebben. Ez is az Isten kegyelme, az Úr munkálta ezt így ki, könyörült rajtam, hogy lássam ezt. Nagyon hálás vagyok a belvárosi gyülekezetért, a szolgálattevő testvérekért, Megyesi és Simon testvérért, akik közbenjártak értünk. Meg akik akkor voltak a bizottsági tagok, mert beszéltek rólunk, anélkül hogy mi tudjuk: „ezeknek kell építeni egy új imaházat”. Evangélizációkor nem fértünk már, többen voltak kint, mint bent. Kerestük, hol legyen az imaház, és az Úr kirendelte ezt a helyet. Aztán használta az Úr Joe Pendleton testvért, meg a hűgát, meg a nagy gyülekezetet,

hogy előbb megvették azt a telket... Tehát az Úr mindent elrendezett.

Ha mi elváltunk volna, vagy ha a testvérek nem törődtek volna velünk, nem jutottunk volna ide. Kérdezték a mieink, hogy mikor fogunk teljesen elszakadni. Hát, megbeszélték, és a testvérek mondták, még nem értünk oda, és Megyesi testvér is többször mondta, meg Simon testvér is, hogy „még nem hagyjuk őket magukra”. Telt az idő, megint feljött közöttünk, hogy már külön kellene mennünk, de akkor még nem engedtek el.

Mostmár teljesen önállóak – mit jelent egy ilyen nagy gyülekezet élén lenni? Mennyi a taglétszám?

– Most 213... Megnéztem, hogy miután lelkipásztornak avattak 181 taggal szaporodott a gyülekezet – minden dicsőség az Úrén... Annak örülök, hogy nem egyedül vagyok, hanem vannak még körülöttem testvérek, akikkel együtt végezzük a munkát. Vannak már szolgálattevő testvérek, akikkel szoktunk gyűlést tartani, megosztom velük a családlátogatást, nekem nincs annyi időm, hogy mindenkihez elmenjek, de ahol problémás a helyzet, oda feltétlenül elmegyek...

Most még nehezebb nekem, mert Szalárdon is kell szolgálnom, meg Biharon, úgyhogy a családlátogatással nagyon lemaradtam. Tehát ha nem volna ez a két kicsi gyülekezet, akkor még jobban tudnék szolgálni, mondjam úgy, hogy több időm lenne a mi gyülekezetünkre... De örülök annak, hogy vannak, itt van Incze Zoltán, aki gyülekezeti vén, ő is ígét hirdet és megosztjuk a munkát, amikor elmegyek Szalárdra, akkor megbízom őt a gyülekezetünkben, vagy hívok más testvért, de örülök, hogy az Úr munkálkodik tovább.

A tíz éves jubileum alkalmából, ha valamilyen tanulságot elmondana:

– Amint említettem, Isten kegyelme által jutottunk ide, mi magunk szolgálunk a gyülekezetben, mondjam úgy: a mi népünk. ...Látom a cigány gyülekezeteket, ahol szolgálnak a magyar testvérek, ők is keresztül kell menjenek ilyen próbákon, amilyenek

ken a mi gyülekezetünk is átment. Vannak cigány testvérek, akik már szolgálnak. És a magyar szolgálattevő testvérek nagyon bölcsnek kell lenniük, nagyon kell vigyázzanak. Ha valami kicsit tud egy cigány a Bibliából, akkor úgy gondolja: „már mindent tudok, már nem kell a segítség”, és nem hallgat úgy másra, nem engedi magát tanítani. Ezért ne egykönnyen avassanak, vagy javasoljanak valakit szolgálattevőnek.

Tehát bölcsnek kell lennie annak a magyar testvérnek, és keresnie kell legalább egyet olyat a gyülekezetből, akit lehet nevelni. Mert nagyon fontos, hogy ketten, egy cigány és egy magyar, ők legyenek egyek. Másképp a magyar testvér egyedül marad. És az, aki nagyobb akar lenni, befolyásolja a többi cigányt (inkább hallgatnak a cigányok a cigányra, mint a magyarra). De ha van egy cigány, aki egy a magyar testvérről, őt akkor nem tudják befolyásolni, ahogy nem tudtak befolyásolni engemet sem: „Na, ezek magyarok, mostmár kifelé innen”.

Annak a magyar testvérnek nagyon nehéz, ha egy szolgálattevő sincs, aki vele egy. Tehát neki kell olyan bölcsnek lennie, hogy megkeresse, ki az, akit tud nevelni az ígére, és ki az, akivel egyetért. Ott tud folyni a munka.

Interjúalanyunk zárógondolata

– Nagyon nehezen haladunk mi cigányok. Mi, akik semmik voltunk, semmik vagyunk, úgymondván, most már lehetünk valakik – a szószéken –, szolgálhatunk. És ezzel becsap az ellenség. Azt meg kell értetnie, amíg érett korúvá nem jut, hogy „semmi vagyok Krisztus nélkül”. És meg kell tanítani avval a cigány testvérről: vigyázz, nehogy „valaki” legyél és ütök-vágok mindenkit, mert „én mindent tudok”, és „amit én mondok, az úgy legyen!” Nem, itt ezt így nem lehet. Az Úr Jézus példát mutatott, megmosta a tanítványok lábait, hogy aki nagy akar lenni, az kicsi legyen. Tehát ma is ugyanaz: „semmi vagyok, Krisztus kell legyen a nagyobb”.

Kérdezett: SZILÁGYI LÁSZLÓ

Azt meg kell értenie, hogy „semmi vagyok Krisztus nélkül”!

Lelkipásztor-avatás Nyárádmagyaróson

Istennek legyen hála, amiért meghallgatta mindazok imádságát, akik szívükön hordozták a nyárádmagyarósi gyülekezet és körzet helyzetét, és Józsa Zsolt személyében lelkipásztort küldött a körzetbe. Isten kegyelme mutatkozott meg abban is, hogy a gyülekezet volt lelkipásztora, Sallai Jakab elköszönése után, aki tíz évet szolgált kedves családjával együtt Nyárádmagyaróson, Nyárádszeredában, Nagyadorjában, az Úr kevés idő elteltével rendelte Józsa Zsolt testvérünket szolgálni ebbe a kisebb körzetbe.

2012. december 9-én került sor a lelkipásztor-avatásra. Az Úr kegyelméből, a rossz idő ellenére is, sokan ünnepelhettünk együtt: testvérek, rokonok, ismerősök, barátok.

Délelőtt János Csaba lelkipásztor, missziói alelnök hirdette az ígét a 2Tim 4:1-8 alapján: „Az Úr szolgálja: Isten előtt, a feladat-, az elutasítás-, és a kihívás előtt”. Gazdag és hasznos üzenet volt mind Zsoltnak, mind a gyülekezetnek. Az igei üzenet után Józsa Zsolt testvér megtéréséről és elhívásáról való bizonyosságtételét hallgatta meg a gyülekezet.

Ezt követően az avatóbizottság tagjai: János Csaba (Kovácszna), Kelemen J. Sándor (Marosvásárhely), Dóczi György (Kibéd), Szabó Szilárd (Csíkszereda) és Deák Zsolt (Brassó) lelkipásztorok imádkoztak

Józsa Zsolt (középen) avatásán imádkoztak (balról jobbra): Deák Zsolt, Szabó Szilárd, Dóczi György, Kelemen J. Sándor és János Csaba.

koztak kézrátétellel testvérünkért és így rendelték ki a lelkipásztori szolgálatra. Ez után köszöntések hangzottak el a vendég lelkipásztorok, a teológus testvérek, a magyarósi gyülekezet és körzet, a helyi ifjúság, a vásárhelyi és a szilágyperecseni testvérek részéről.

Délután folytatódtak a köszöntések és a szolgálatok, ekkor is tapasztalhattuk Isten jelenlétét, és hallhattuk üzenetét. Az ígét Dóczi György lp. hirdette a Józsa 1:1-9

alapján, bölcs tanácsokkal ellátva frissen avatott testvérünket és a gyülekezetet.

Felejtethetetlen ünneppel örvendtetett meg bennünket Istenünk ezen a napon! Az Úr Jézus Krisztus áldja meg ezt a fiatal lelkipásztort és kedves feleségét, Anikót, adjon nekik bölcsességet, erősítse meg őket a szolgálatban – itt a Nyárád mentén és a nyárádmagyarósi körzetben. Ámen!

KÁDÁR IBOLYA

John Upton BVSZ-elnök Magyarországon

A Magyarországi Baptista Egyház Aidei közgyűlését, lelkipásztor- és munkakonferenciáját Velencén tartotta, április 26-28 között, a Zöldliget Általános Iskolában – „*Tanuljunk Isten iskolájában*” mottóval. Erre az alkalomra fő előadónak meghívta a BVSZ jelenlegi elnökét, Dr. John Upton testvért.

Új idők új szeleit tapasztaltatta a szokatlan helyszín, egy magyar-angol tanítási nyelvű baptista általános iskola. Papp Jánost, a MBE elnökét idézem: „Széles körű szolgálati és missziós kapuk nyíltak előttünk. Óvodákat, iskolákat, szociális intézmé-

nyeket kaptunk, több mint 16.000 gyermeket és fiatalot, akik felé szolgálhatunk, és akik között szólhatunk Krisztusról”.

Dr. John Upton világszövetségi elnök bevezetőjében elmondta, hogy utoljára 17 évvel ezelőtt járt Magyarországon. Örömet fejezte ki, hogy a Baptista Szeretetszolgálat több olyan helyre jut el, ahová mások soha: Észak Koreába, Haitibe, ahol nagyszerű iskolát építettek. Beszédében felidézett egy emléket abból az időből, amikor családjával Kína egy szegény táján misszionárius volt. Egy napon, amikor szerettei lendületes bevásárlást

⇒ végeztek a milliós nagyságú falu egyetlen modernebb bevásárlóközpontjában, egy történet tanúja lehetett. Egy kínai kisfiú, aki sohasem látott addig mozgólépcsőt, megpróbált feljutni azon a következő szintre, de a lefele tartó részét választotta. Gyaloglással, futással, nekifutással sem sikerült neki. Újabb ötlete támadt. Kezével a mindkét oldali korlátra támaszkodva, egész testét felemelte a lépcsőkről. Mégis lent kötött ki. Majd jött az édesapja, szépen átvezette a felfele haladó mozgólépcsőhöz. Együtt könnyedén célra értek. Ezt teszi Isten Lelke is. Ezékiel 37,1-10-et olvasta hozzá. Vane ilyen élő reménységünk? E beszéd után a parlamentbe siettek politikusokkal találkozni, sajtókonferencián részt venni.

Az esti istentiszteleten

Dr. John Upton a Mk 6,34-44-et olvasva Jézus kezéről beszélt, az erős ácskézről, a kemény munkához szokottáról, a gyermekek megáldásához értőről, a csüggedtek arcát felemelőről – a gyógyító, imádkozó, felénk mindig kitárt kézzel, a kereszten mozdíthatatlanságba szegezett kézzel. Az evangéliumok tanúsága szerint Jézus leggyakrabban kenyeret tartott a kezében és négy dolgot tett azzal. Átvette, elvette, hálásan megáldotta, megtörte és tovább adta. Kezébe tehetjük mi is életünket, értékeinket, képességeinket, időnket, az előbb említett négy dolog vár azokra is, és a szükségben levők megelégtetése után kosarak fognak megtelni a maradékokkal!

Másnap Dr. John Upton

hivatalos köszöntőjében elmondta, hogy mi emberek a falépítés mesterei

vagyunk. Történelmi példákat adott rá a rómaiaktól kezdve napjainkig. Eltökélt szándékunk kizárni, távol tartani valakit. Önvédelemre rendezkedtünk be. Jézus pedig evangelizálni, szolgálni küld. Krisztus egyesít ebben. Ezért a BVSZ falakat bont. A bűnét, az elnyomásokét, az igazságtalanságokét, a sötétségét.

Az utolsó nap délelőttjén

Dr. John Upton visszaemlékezett arra a telefonhívásra, amikor ismeretlen beszélgető partnere a jelenlegi ENSZ főtitkárként mutatkozott be. Mivel barátai, ismerősei közül már többen is megviccelték telefonon, azt gondolta, hogy ekkor is az történik. A nyelve hegyén volt, hogy ő pedig az Egyesült Államok elnökeként mutatkozzon be. Hirtelen meggondolta magát, és valódi nevét mondta. Kiderült, hogy nem tréfáról volt szó, hanem beszélgetésre és imádkozásra kapott meghívást feleségével együtt. A segítséget kérő házaspár nem akart Istenhez térni, csupán szabadulni jó néhány nyomasztó kérdéstől. A bevezető beszélgetés után egy órát imádkoztak értük, velük. Isten megjelent köztük. Mennyei Atyánk módszere, hogy kérdéseinkre kérdéssel válaszoljon. Az 1Móz 3,1-9 alapján Isten három kérdészt részletezte:

1) *Hol vagy?* Hol van a szíved, a kapcsolataid? Miért rejtőzködsz előlem?

2) *Hol van testvéred?* Jézus leggyakrabban a szemet gyógyította. Baj van látásunkkal. Ahogy Istent, testvéreinket, a szükségben levőket látjuk. Mikor fogjuk jelenlegi állapotuktól függetlenül Isten képmását felfedezni bennünk, és annak megfelelően őrizni őket?

3) *Mit csinálsz itt ilyen csüggedten?* Feladatunk a világ megváltoztatása Istennel. Jézusért meg tudjuk mozgatni az egész világot, akárcsak a kanadai farmerek az útban levő csúrt! Történet egy helyen, hogy útépítés közben kiderült egy régi kanadai csúrról, hogy túl közel van ahhoz. A hatóságok felszólították a tulajdonost, hogy vagy bontsa le csúrt, vagy költöztessen arrébb 20 méterrel. Az első változathoz nem volt szíve, a másodikhoz pénze. Szomszédjai értesültek kilátástalanságáról. Egy nap 347-en jöttek el hozzá, hogy miután hidraulikus emelővel megemelték a kérdéses faépületet, bedugják kezüket alá, és egyszerre mozdulva átvigyük a már előkészített új alapra. Számítások szerint, egy személyre kb. 20 kg teher jutott. Ki ki emelje együtt a rá jutó világevangelizációs terhet! Válaszoljunk jól Isten hozzánk intézett kérdéseire!

Az igehirdetést követően,

Szenczi Sándor testvér felhívására, többen előre jöttek, hogy életükbe hívják Jézust, és elég sokan azért, hogy a kéréseiket a jelen levő lelkipásztorok közbenjáró imával a szerető Isten elé vigyék. Jeles vendégünket Varga György és Dr. Bukovszky Ákos testvér tolmácsolta. John Upton testvér tervébe foglalta a szombathelyi gyülekezet és új imaház felkeresését is.

Hálásak vagyunk Istennek fő előadónk átütő erejű, felejthetetlen élményt adó igeszolgálatiért, a Magyarországi Baptista Egyház 2013. évi velencei közgyűlésének, lelkipásztor- és munkakonferenciájának minden áldásáért.

VASS GERGELY, Békés

Család és istentisztelet

Illusztráció 2.,: ballai gyerekcok 2008-ból.

A gyermeknek is javára van

„Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat fiad előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!” (5Móz 6,6-7)

Azt hiszem, hogy egy szülő soha nem tehet „eleget” azért, hogy a gyermeke megtérjen. Nem kell felesleges önmarcangolásba esni, vagy önváddal kínozni magunkat, mert gyermekeink megtérése kegyelem. Ugyanakkor Isten elvárja tőlünk azt is, hogy jó példát mutassunk nekik, és az ígére tanítsuk őket, biztosítsuk számukra, hogy énekeket, biznyságtételeket, igehirdetést halljanak, ezekkel legyenek körbevve. Ez elsősorban otthon valósul meg.

Isten jelenlétébe vinni gyermekeinket

Viszont olyan sok hatás éri őket a világ részéről, amikor óvodába, iskolába mennek! Miért ne tennék meg mindent, hogy isteni hatás érje őket a gyülekezeti alkalmakon? Úgy gondolom, ez már a kisbabákra is érvényes. Nem akarom elspiritualizálni a következőket egyáltalán, de vajon számít, hogy milyen lelkület veszi körül a csecsemőt, milyen hangulatú az édesanyja? Igen. (Sok mai könyv szerint is így van ez.) Hát nem kívánsz Isten jelenlétébe vinni a kisbabádat, oda, ahol hited szerint (?) Isten Lelke kiárad, mert a hívők együtt imádkoznak? Mert az ige különösen szól, nem pont úgy, mint otthon, mert a gyülekezeti alkalmakhoz különleges, áldásokról szóló ígéretek is kapcsolódnak?

A gyermek számára az egyik legnagyobb biznyságtétel a szülő részéről, ha komolyan veszi a gyülekezését. Példa, ha a gyermek azt látja, hogy a szülőnek az a legfontosabb, hogy Isten közelében legyen, ott, ahol imádjuk Istent, ahol tanulunk az Úrtól, és ahol gyakorlunk a szolgálatainkat. A lelki ajándékok gyakorlását is leginkább úgy ismerhetik meg a gyermekek, ha részt vesznek az alkalmakon. Erre máshol nincs lehetőségük!

Lelkileg megerősödött szülőket kap a gyermek

Sokan a gyermek szempontjából sok kifogást találnak arra, hogy elhozzák őket az imaházba. Hogy a gyermek nyűgös, bezavar mindez a programjába, hogy nem piheni ki magát emiatt, hogy szegény, hiányt szenved emiatt. Tökéletes szülő nincs. Gyermekeink minden igényét nem tudjuk betölteni, és nem is arra hívtunk Istent, hogy gyermekeink rabszolgái legyünk. Hisszük-e azt, hogy a gyermekeink testileg bár „hiányt szenved”, lehet, hogy lelkében nyereséget talál? Ha a szülő részt vesz az istentiszteleten, ha szomjas lélekkel, vágyódva megy, akkor nem hiszem, hogy Isten megengedné, hogy üresen távozzon. És amikor a család hazamegy, a gyermek lelkileg megerősödött

(Folytatás a 2. oldalról)

„A tolerancia azon emberek erénye, akik semmiben sem hisznek” (G.K. Chesterton) – Többek között ez az idézet indított arra, hogy megírjam a cikket. Isten megkérdezte tőlem, teljes meggyőződéssel vallom ennek igaz voltát? Ha igen, akkor miért hallgatok, amikor látom, hogy egyesek nem élik meg ezeket az ígéreket? Miért nem vállalom fel az igazságot bátorításul azok számára, akik ugyanígy értik Isten ígését?

szülőket kap vissza, akik még jobb példaképek lesznek a számára – ez ne lenne a gyermek javára?

Egyik mutatója annak, hogy gyermekeink megtanulták értékrendünket, ha elutazáskor/nyaraláskor/szabad hétvégén/ a gyermekeink kérdezik meg tőlünk: és akkor vasárnap/szerdán hová megyünk imaházba, milyen gyülekezetet keresünk?

A gyülekezet többi tagjának is javára van

Különösen igaz ez a többi szülőre, kisgyermekes anyukára. „Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszték is.” (1Thessz 5,11) Építheted úgy is a másikat, hogy jelenléteddél, áldozatvállalásoddal képviseled a helyes utat! Nem vagy egyedül, én is ezekkel a problémákkal küszködöm, de az Úr újra adott erőt, hogy legyőzzem magam, és áldozatot vállalva eljőjnek a gyülekezetbe. Néha az is jót tesz nekünk, ha meghallgatunk idősebb hívőket, hogyan küszködtek ők annak idején az imaházba járással. Két-három-négy gyerek, a szülők váltásban dolgoztak, vasárnap lett volna az egyedüli szabadnap-családi nap (!), eldobható pelenkáról nem is hallottak, saját autó nem volt, tömegközlekedéssel kellett megoldani az utazást babakocsival stb. Mindezt azért, mert meg voltak győződve, hogy így helyes, így engedelmeskednek az ígének. Ugye sokszor csak perspektíva kérdése a mi nagy áldozatvállalásunk?

Mert ez biznyságtétel, intő jel azok számára is, akik még nem ismerik az Urat. „Lezárom ezt az intelmet, lepecsételem ezt a tanítást tanítványaim számára. És várom az Urat, aki Jákób háza előtt elrejtette orcáját, és benne reménykedem. Én pedig és e gyermekek, akiket az Úr adott nekem, intő jelek vagyunk Izráelben a Sion-hegyen lakó Seregek Urának akaratából.” (Ézsaiás 8,16-18) Nem várhatjuk el, hogy a nem hívők komolyan vegyék a hitünket, a meggyőződésünket, ha az csak szavakban áll.

Zárógondolat

Manapság a rendszeres imaházbajárás az egyik legfeltehetőbb biznyság lehet arról, hogy hiszünk, hogy Isten népéhez tartozunk, hogy mindezt komolyan vesszük, és tényleg ez áll első helyen az életünkben. A gyermekek hamar elmondják óvodában, iskolában, hogy márpedig mi vasárnap nem megyünk piknikezni, kirándulni, szabadidős tevékenységekre, mert nekünk vasárnap az imaházban van a helyünk. Természetesen ezt csak akkor fogják megtenni, hogyha igazán látják rajtunk, hogy családirag az a meggyőződésünk, Isten a rendszeres gyülekezeti alkalmakon ott van, és vár minket, számon tartja a helyünket.

KELEMEN NAPSUGÁR

A nevem Nagy Éva és a ballai gyülekezet tagja vagyok. Alig 14 évesen szívemet az Úrnak adtam, ezt követően bemerítkeztem Sarmaságon és szolgáltam az Urat. Buzgóságom nem volt tartós, hívőségem ellaposodott, langymeleggé váltam. Visszagondolva a fiatalokra, többnyire a közömbösség jellemzett bennünket. Nem olvadtunk bele a világba, de nem égtünk az Úrért. A gyülekezetben négyen voltunk 20 fölötti lányok, mind a négyen a világba mentünk férjhez, szinte egyidőben. Közülük csak én mondhatom el, hogy Isten kegyelme rám talált.

Ballára jöttem férjhez, egy hivatásos futballistához, és megszoktam a világi életet. Nem kellett tanulnom – bűnben születtem, spontán jött. Nyolc év házasság után, miután kisebbik fiam megszületett, beteg lettem: hasnyálmirigy carcinoma, vagyis rák. Nagyon rosszul voltam, az orvosok nem adtak esélyt az életben maradásomra. 17 év eltelt azóta, de még mindig, ahány ilyen eset, annyi halálozás történik ennél a betegségnél, mert gyógyíthatatlan. Ma, ha orvoshoz megyek és átnézik a papírjaim, elképednek, gratulálnak (Istennek kellene!), mert senkit nem hallottak még, hogy valaki hasnyálmirigy rákból felépült volna. Ilyenkor meghatódom, hogy Istennek egy megtervezett, megalkotott csodája az életem.

Első műtétem után másfél évre újra műtöttek, a daganat kiújult. Egy bonyolult „Wiple” műtétet hajtottak végre rajtam, emésztőrendszerem több részét kioperálták, másként alakítva azt. Nagy fájdalom volt, rosszul voltam. Morfium adagológép volt a vénámra kötve, gombnyomással adhattam magamnak éjjel-nappal a maximális adagot. Ennek következtében, amikor elvették, olyan elvonási tüneteim lettek, hogy azt mondtam, most ebbe biztos belehalok.

Isten nem így tervezte. Nem az én erőtlenségem miatt, hisz mint mindenki, amikor nagy bajban van, én is Istenhez kiáltottam. Nagyon sokan imádkoztak értem. Több gyülekezet is. Sokszor elképzeltem azóta egy képet. Fénycsókaként szállnak fölfelé az imák Krisztus trónja felé. Csokorba szedi és az Atya elé viszi, hogy közbenjárjon értem. Vajon mit mondott? – Van egy századik bárány, aki letért a jó útról? – Halálos beteg, még fiatal, ráadásul van két kisfia. Sokat vétkezett, de könyörül rajta. Tedd meg értem! Szenvedéseimért, kereszthalálomért, ami érte is történt. Atyám nem tört pálcát a fejem fölött: kegyelmet, lehetőséget kaptam új életre. Nem használtam ki.

Amikor a kemoterápiára kiírtak, akkor tudtam meg, hogy hatalmas a baj. Családom addig titkolta, hogy rákom van. Segítségükkel a műtétek után többfajta gyógymódot kipróbáltam. Hónapokig összegörnyedve jártam, belső szerveim a műtétek következtében összenőttek. Rehabilitálnom kellett magam, hogy megtanuljak egyenesen járni. Emésztésem ma sem működik jól. Megtanultam ezzel élni, és ma nagyon jól van ez így, mert Isten előtt térden tart engem.

Nagy betegségembe közelebb voltam az Úrhoz, de ahogy teltek az évek, visszazökentem a régibe és éltem egészségileg korlátozott életemet. Elégedett voltam. Kedves anyósom sokat segített, támogatott, szeretett. Férjem gondoskodó szeretetét, figyelmeségét és segítőkészségét élvezhettem. Örültünk, hogy a mindennapi munkáimat el tudom végezni. Fiaink jövőjéért saját vállalkozást indítottunk. Jó és szép volt minden.

Akkor jött a drámai fordulat. Férjem 21 év házasság után egy másik nő miatt kilépett az életünkéből. Eddig nem ismert drasztikus arcát mutatta meg: fiainkról lemondott, anyjukat megtagadta. Én egy verem legmélyén éreztem magam, amit saját magam megástam évtizedekkel ezelőtt. Mély depresszióba estem, besötétített szobámban ültem sok időn keresztül, és nem akartam mást, csak visszakapni férjem, a „családi idillt”. Úgy éreztem, a fájdalomtól meghalok, de ezt nem szerettem volna. Tudtam, ha megtörténik, az életem nincs rendezve. Hogy különleges vagyok Isten számára, tudtam. Visszaadta az életemet. Azt is tudtam, hogy ezért a nagy szeretetért én cserébe nem adtam semmit. Megaláztatnak, eldobottnak éreztem magam és teljesen összetörtem.

Éreztem Isten karját fölöttem, aki arra vár, hogy kezem az övébe simuljon.

Ezt megtettem! Örülök! Hónapokig sirattam a bűneimet és az eltékozolt sok-sok évet. Nem tudtam vigasztalódni, mert gyermekeim a világban élnek, én meg egyedül. Nem történt olyan csoda, hogy Isten lehajol és kiemel a szakadékból. Csak annyi erőt kaptam, hogy mindig egy-egy lépést tegyek kifelé. Aztán a kis erőre még egy kis erő, mindig csak annyi, hogy egyik lábam a másik elé tegyem. Sok a tanulnivalóm: legyőzni a bosszút, a gyűlöletet, a haragot. Még küszködöm ezekkel. Azóta férjem elvált tőlem és családjától. Már van annyi erőm, hogy elviseljem a sérelmeket, bírósági peres dolgokat, hazugságait. Közösén épített szép házunkat elfoglalta új családjával, vállalkozásunkat eladta, sem anyjával, sem gyermekeivel nem tartja a kapcsolatot. De én csak egy szükséges dolgot látok: az Úr útjáról többé le nem térni, hitben élni és hitben halni meg.

„De én csak egy szükséges dolgot látok: az Úr útjáról többé le nem térni, hitben élni és hitben halni meg.”

Tizenkettedikes Konferencia Kolozsváron

Idén is sikerült április 12-14. között megszervezni az immár hagyományossá vált Tizenkettedikes Konferenciát. Mikor felmelegszik az idő és előke-
rülnek a napszemüvegek, egyre intenzívebben ássuk
bele magunkat a konferencia körüli tennivalókba. A
legnagyobb fejtörést általában a témaválasztás jelenti. Mi
lehet az, ami a 12-es diákoknak és a hétvégén résztvevő
egyetemistáknak is aktuális kérdés, probléma lehet?
Hosszas töprengés után, Mike Sámuel, a konferencia elő-
adóját, arra kértük, hogy a hétköznapiakban megélhető
szentségről és az Isten akaratához való viszonyulásunkról
beszéljen.

*Isten nem idilli körülmények között képzelte el
tanítványai életét, amit sokszor nehéz elfogadni.
A hitünk a leghétköznapibb helyzetekben van pró-
bára téve. És ahogyan az előadásban is hallottuk,
az istenfélőknek nem távolugróknak kell lenniük,
hanem sok apró lépéssel kell bejárniuk az előttük
lévő pályát. Nem az váratik el tőlünk, hogy az
Isten akarata szófordulatot nyomatékosításként
befoglaljuk bizonyágtételeinkben, hogy hang-
zatosan beszéljünk a krisztuskövetésről, hanem
az, hogy hitelesen éljünk.*

A konferenciázáró istentiszteletén a gyülekezet
lelkipásztora, Kis-Juhász Vilmos tanított a hit cselekedetei-
ről. Mivel az Isten beszédét nem csak meghallgatnunk,
hanem cselekednünk is kell, én is reménykedem abban,
hogy a mosolygó tekintetek mellett, gyakorlati nyomot is
hagytak bennünk az előadások.

Az idei konferencia „meglepetéseként” egy felekezet-
közi flashmob-on is részt vehettünk. A szervezők egy be-
vásárlóközpont csarnokát választottak helyszínül, ahol egy
zenés koreográfiával alkalmunk nyílt felhívni a sok jövő-
menő ember figyelmét arra, hogy még léteznek lelkes
keresztyének.

Arra is törekedtünk, hogy a tizenkettedikesek gyakorlati
eligazítást is kapjanak a kolozsvári egyetemi életéről. Egy
fórumbeszélgetés keretei között, olyan kérdésekre vála-
szoltak az egyetemisták, mint például: bentlakást vagy kint-
lakást érdemes választani, mit jelent az Erasmus ösztöndíj,
milyen szabadidős lehetőségek vannak Kolozsváron, vagy
miért jó egyetemistaként egy keresztyén közösségbe tartozni.

De ahogyan meg van az ideje az előadásnak, flashmob-
nak, beszélgetésnek, úgy meg volt az ideje a kikapcsoló-
dásnak is. Szombaton felragyogott ránk a nap (szó szerint),
így Gere Árpi vezényletével elindulhattak a CityTour csa-
patok felderíteni Kolozsvár érdekességeit. Majd a felle-
gvári hotdog-vacsora után azok, akikből még nem szállt el
minden energia, elmehettek sportolni.

Hálásak vagyunk a gyülekezetnek, a segítőkész szakács-
nőknek, szakácsnak és minden résztvevőnek, akik egyaránt
hozzájárultak ahhoz, hogy ismét örömmel emlékezzünk a
Tizenkettedikes Konferenciára!

BERSZÁN VIRÁG, Kolozsvár

Egyetem-ismertető Marosvásárhelyen

Április 5-7 között a marosvásárhelyi fiatalokkal egyetemorientációs hétvégét szerveztünk Lépj át a következő szintre! címmel. Isten kegyelméből áldott alkalmaknak örvendhettünk.

Jó volt tapasztalni, hogy sokan jelentkeztek, és sokan jöttek olyan fiatalok, akik tanulmányaikat itt folytatnák a közeljövőben. Építő és hasznos hétvégét tölthettünk együtt. Pénteken előadást hallgattunk meg a lakótársak egymáshoz való alkalmazkodásáról (Dohi Zoltán), szombaton az egyetemista élet lehetőségeiről és buktatóiról, valamint arról, hogy hogyan viselkedjünk hívőként egy új környezetben (Krivács Zoltán). Az előadásokon kívül volt egy fórumbeszélgetés is, ahol az egyetemmel, az egyetmi élettel kapcsolatos kérdéseinkre kaphattunk választ. Az alábbiakban szeretném megosztani néhány résztvevő véleményét, tapasztalatát a konferenciáról.

A városnézés, az egyetemplátogatás, a közös játékok méginkább összerázták a csapatot. Sajnos, búcsúzni kellett, egyelőre, de reméljük, hogy ősszel minden ott folytatódhat, ahol abbamaradt. Legyen meg az Úr akarat! **Zágoni János – Mhely**

◆ Erre a hétvégére engem Isten vezetett. Már pénteken nagyon megragadtak Dohi Zoltán testvér szavai: „Az egyetemet állhatatos emberek képviselik”. Elmondta, hogy az egyetemen való tanulás nem könnyű feladat, megköveteli a komoly, oda-szánt, állhatatos embert, valamint, hogy egyetemre nem azért megyünk, hogy lazítsunk hanem, hogy tanuljunk és a jövőnket építsük. Az állhatatosság megköveteli azt, hogy amikor csalódások érnek, akkor is folytatni kell az elkezdett munkát! Szeretném a következő igeverssel bátorítani a fiatalokat: „Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen

vannak, akik megtalálják azt” (Mt 7:14). Hálás vagyok Istennek, hogy én is részt vehettem ezen a hétvégén, ami nagyon hasznos és áldásos volt számomra. „Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért” (2Kor 9:15).

Király Ruti – Berettyószéplak

◆ Nagyon jól éreztem magam a hétvégén. Hála az Úrnak megismerkedtem sok baráttal, testvérral. Megfogott a péntek esti szolgálatból a következő gondolat: az Isten megemésztő tűz! Erőt nyertem lelkileg a hétvégén. Hasznos volt, hogy bemutatták az egyetemet. Örvendek ennek és, hogy jobban átgondolhattam az egyetemmel kapcsolatos dolgokat.

Borzási Jonathán – Lupény

◆ Nekem nagyon tetszett, különösen annak örültem, hogy nem csak az egyetemek voltak bemutatva, hanem az egyetemista élettel kapcsolatban is hallhattunk tanácsokat, nálunk tapasztaltabb, hívő emberektől. Talán az elő-

adások tetszettek a legjobban. De jó volt a városi séta és az egyetemen töltött idő is. Jól éreztem magam játszás közben is, mindenki kedves volt. **Kiss Ingrid – Székelykeresztúr**

◆ Érdekes és eseménydús volt. Minden pályaválasztás előtt álló fiatal foglalkoztattak a kérdések, amelyeket a hétvégén próbáltunk megválaszolni. Az alkalmazkodás volt az egyik téma, amit nem csak lakótársi viszonyban, hanem az élet más helyzeteiben is tanulnunk kell. Az alkalmazkodás nem arról szól, hogy elvárom a környezetemtől a figyelmet, megértést és próbálom őket igazítani az én elképzeléseimhez, hanem teret kell adnom mások gondolatainak, meglátásainak, és érdekeiket is figyelembe kell vennem. Érezhető volt Isten jelenléte.

Az áhítatok, szolgálatok, énekek által rádöbbenhettünk, hogy jobban kell figyelnünk az Úrra, hisz akik most vagyunk, az Isten ajándékából és szeretetéből van.

Varga Johanna – Erked

Infósarok

- ◆ **Ifjúsági este lesz Nagyváradon** június 14-én, a Belvárosi baptista imaházban, vendéglőadó: **Jack Graham**.
- ◆ **Szilágysági regionális ifjúsági konferencia lesz Szilágyballán** szeptember 6-8. között.

Kedves Fiatalok! Kövessétek az EMaBISz weboldalát és facebook oldalát! Folyamatosan frissítjük új információkkal, ne maradjatok le semmiről! Elérhetőségek: www.emabisz.ro, <http://www.facebook.com/emabisz>

Írásaitokat, bizonyágtételeiteket várjuk a mustarmag.emabisz@gmail.com e-mailcímmel!

Spurgeon szobra előtt

Valóság ez; nem álmot látok:
 Spurgeon szobra előtt állok.
 Londonban élt, a múlt században...
 Szép bronz szobrát most itt láthatom.
 Hogy ez itt áll, az lehet titka:
 Beszédét egy évszázad itta.
 Nagy eszköz volt Isten kezében,
 Még most is beszél könyveiben,
 Mint prédikátorok királya...
 Sokan hallgatnak ma is rája.
 Beszéde ma is lelket gyógyít,
 Szavára lángra gyúl a szent hit...
 Áldás árad folyton belőle,
 Mert élet van, Lélek van benne.
 Ma is prédikál százezreknek,
 Kik Északon, Keleten élnek,
 Vagy akár Délen és Nyugaton...
 Derűs lesz tőle sok bús otthon.
 Özvegyek, árvák arcán fény gyúl,
 A betegek szíve felvidül.
 Józan lesz a részegesekből,
 Alázatos a kevélyekből,
 Felszárad a szenvedők könnye,
 Hol otthont talál egy-egy könyve.
 Helyre áll sok széthulló család,
 Szeretet gyúl, eltűnik a vád,
 Hol a szívben hit-várfalat rak
 „Harmatgyöngyök”, „Arany sugarak”.
 Mély nyomokat hagyott bennem is...
 Kibuggyant a könnyem nekem is,
 Mikor szavát beszívtam, ettem,
 Elmémbe és szívembe vettem.
 Szobra előtt lelkem kitárom.
 Nem őt dicsérem, nem őt áldom,
 Hisz mennyben van ő már odaát,
 Elnyerte az életkoronát.
 Jézust áldom, ki meghalt értünk,
 Hogy övé s hírnökei legyünk.
 Ő hívta el, ő tette naggyá,
 Szent hírnökké, hű apostollá.
 A lelkét ő gyújtotta lángra,
 Hogy áldást hintsen e világra.
 Áldott legyen az Úr érette,
 Ki szent hívását megértette.
 És többet dolgozott mint mások...
 Krisztust szeretettel! Nem volt más ok!
 Emléke ott él még sok szívben
 És neve az „ÉLETKÖNYVÉBEN!”
 Most könyveit, s tán szobrát látjuk...
 A dicső találkozást várjuk...!
 A valóságot ím így láttam,
 Míg Spurgeon szobra előtt álltam.
 Hogy nekem szobrot emeljenek,
 Hogy egész földön ismerjenek,
 Nem igénylem ezt és nem várom,
 Hisz olyan vagyok, mint egy vár-rom!
 De kívánom – s ez nekem oly jó –,
 Hogy őhöz legyek hasonló,
 S ha pályámat itt bevégeztem,
 Találkozzak vele a mennyben!

DÉNES FERENC, London, 1979. június 29.

A romániai küldöttség tagjai a Spurgeon-szobor előtt, a lépcsőkorlátra támaszkodva Dénes Ferenc (jobbról) és Megyesi József (balról).

Spurgeon szobra előtt

Különös, töpreng cikkírónk, hogy épp ebben az évben került a kezébe a *Spurgeon szobra előtt* c. vers Dénes Ferenc vers, amikor naponként olvassuk a „predikátorok fejedelme” igei kommentárjait.

Jól ismerjük az Úr Jézusnak ezt a kijelentését: „aki keres, talál”. Elég sokszor erre az ígére támaszkodtam, amikor valamit kerestem. Ez év elején valamit kerestem, miközben egy teljesen feledésbe ment költemény akadt a kezembe. Örömben abbahagytam a keresést. Elég hamar rádöbrentem: ez nem véletlen. Istennek célja van az előkerült verssel. Mindenek előtt, mivel az előbukkant szavalatnak előzménye van.

Az Európai Baptista Föderáció Kongresszusa 1979. júniusában Brightonban (Anglia) volt megtartva. Az Úr gondviselésének tulajdonítom, mert több mint 40 személy kapott útlevelet. A magyar szolgálatteltevő testvérek közül ott volt Dénes Ferenc, Mike Béla, Kulcsár Sándor, Balk Sándor és gyarló személyem.

A Föderáció vezetői alkalmat nyújtottak arra, hogy egy napot Londonban töltsünk. Alkalom adódott megtekinteni a híres képtárat, a British múzeumot, a Brit és Külföldi Bibliatársulat központját, de a Spurgeon Tabenákulomot is.

Szeretettel Megyesi J.
 testvéremnek:

 London, 1979. jun. 29.

Az ajánlás Dénes F. aláírásával

amelynek címe: „Harmatgyöngyök”, szerzője Spurgeon. Tudom, az olvasók között vannak, akik olvasták Spurgeon életrajzát, de a kézbe került költemény „mustármagban” tárja elénk, azoknak is, akik róla keveset tudnak.

A romániai küldöttség valamennyi tagja, csoportba verődve, megálltunk Spurgeon szobra előtt. Dénes Ferenc lelkipásztor testvérünket a mennyi múzsa, a Szentlélek áthatotta, hogy érzelmeit, gondolatait versbe foglalja.

Gondolkodom: Miért került kezembe ez a vers az év elején? Nem taval, de nem maradt a jövő évre. Naponként olvassuk az évi áhítatos könyvet,

MEGYESI JÓZSEF ny. lp.

Aradon április 13-án **Stevlik Katalin** testvérnő temetésére gyűlt össze a belvárosi magyar baptista gyülekezet. Testvérnőnket hosszú betegség után, 88 évesen szólította magához az Úr. A kápolnánál Jób Istenbe vetett hitéről a Jób 19:25,26 alapján hangzott a vigasztalás ígéje, a sírnál pedig a feltámadás reménységéről az 1Kor 15:35-38,42-43 szerint szólt az üzenet a gyászoló család felé Simon András lelkipásztor által. Az énekkar hitvalló énekei mindnyájunk szívét reménységgel töltötték be. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló család részére. (S.A.)

Március 13-án, Berettyószéplakon, a községi kápolnánál **Baricsán Eszter** testvérnő koposója köré gyűlt a gyászoló család és a nagyszámú végtisztességet tévő gyülekezet. Testvérnőnk 43 évi házasság után 12 évig élt özvegyen. 2011 augusztusában idősebb fiát kellett eltemetnie, akit halála előtt több hónapon át gondozott. Testvérnőnk teste elfáradt, és élete utolsó heteiben gondozásra szorult.

Teremtő Urunk 73 évesen hazahívta az örök nyugalomba. A kápolnánál Veress Efraim, a margittai gyülekezet ügykezelő lelkipásztora hirdette Isten vigasztaló ígését és az evangéliumot a 23. Zsoltár alapján. A temetőkertben Fekete Csaba, a berettyószéplaki gyülekezet lelkipásztora az 1Kor 15-ből szólt a feltámadásról. A temetésen a berettyószéplaki, ippai, és margittai gyülekezetek összevont ének- és zenekara szolgált. Kegyelmes Urunk vigasztalja a gyászoló családot, az elhintett igemagvakat áldja meg a hallgatók szívében! (Borzási Gyula, Margitta)

Nagy Katalin (szül. Reinbold) január 7-én, 93 évesen költözött el közülünk Megváltójához. Január 10-i temetésén ifj. Veres Ernő szilágyballai lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló ígését és a helyi fúvós- és énekkar szolgált. Kati mama – akik ismerték így szólították – 1920. április 29-én született Hadadon. Korán árván maradt, édesanyja helyett nagybibik testvérként vigyázott testvéreire. 1939-ben ment férjhez Nagy Andrásához (1911-1982) Kémerre. '78-ig a kémeri baptista gyülekezet tagja volt, majd Zsuzsa lányához Szilágyballára költözött, ahol élete végéig élt és tehetségével, szorgalmasan szolgált a helyi közösségben. Öt gyermeke közül hármat kellett eltemetnie (legkisebbiket hat hetesen, majd Böske lányát 59 évesen, András fiát pedig 67 évesen szólította magához a Teremtő). Tíz unokája és 23 dédunokája született.

Kati mamát Isten nagyon sok szenvedésen vezette keresztül, utolsó éveiben betegágyon feküdt. Mégis

egész élete és halála Isten irgalmáról és a győztesek hitéről tanuskodott, arról az Istenről, akiről Dávid a 103. Zsoltárban ír. Ezzel a Zsoltárral bátorított betegsége mellett pár nappal halála előtt és szeretetei, sokfelé szóródott népes családja, akik hátramaradtunk így emlékezünk beteljesedett élete tanúbizonyságára: „De az Úr szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is, azokkal, akik megtartják szövetségét és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével.” (Zsolt 103: 17-18). (Bertnát Krisztina)

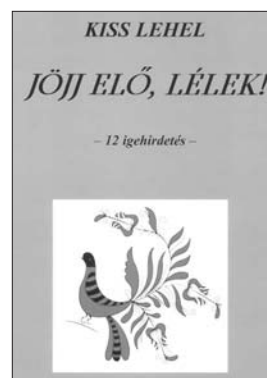
Özv. Bogya Andrásnét, szül. Kui Katalin, a nagybányai gyülekezet tagját, egy hirtelen jött betegség és egyhetes kóma után, március 13-án szólította magához az ő Ura, s Megváltója. Temetésére 16-án került sor, melyre népes gyászoló gyülekezet sereglett össze a városból és szilágysági településekről. Istennek vigasztaló üzenetét magyar és román nyelven, a 2Kor 5:1-10 alapján, Kovács József lp. hirdette. A gyászszertartáson felváltva szolgált a gyülekezet ének- és zenekara. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak. (Mátis Csaba)

Örvenden **Hendre István** testvért 67 éves korában szólította el az Úr. Temetésére, március 24-én, sokan eljöttek a környező falvakból. Testvérünk 22 éve tért meg feleségével és két lányával együtt, hűséges tagja volt az örvéndi baptista gyülekezetnek. A gyászistentiszteleten Bányai János lp. testvér hirdette Isten vigasztaló ígését a 2Tím 4:7-8 alapján. A temetőben Molnár Zoltán pusztaiújfalvi testvér szolgált a Préd 12:11-16 versek alapján. (Sorbán Barna)

Könyvismertető

Kiss Lehel: Jöjj elő, Lélek!

A 12 igehirdetést tartalmazó kötet az év elején jelent meg a Szűcs Family kiadó gondozásában, az előszót Dr. Mészáros Kálmán lp. írta: „Az igehirdetések nagy része evangelizáló, megtérésre ösztönző és megújulást hangoztató szolgálatok, amelyekben helyet kap az anyanyelv, valamint a népünk és történelme iránti ragaszkodás. Ugyanakkor bátorítást is jelent a szórványban élő honfitársaink – úgy mint a határon túli, vagy a tengeren túli magyarok, és különösen az ifjúság irányában elhangzó útmutatás. Hitben való elkötelezettségre, és hűségben való megmaradásra buzdítanak sorai.” A kötet kapható a szerkesztőségben, ára 15 lej. (Sz. L.)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Gondolatok a bostoni tragédia kapcsán –

– elhangzott az angol nyelvű, brit BBC 4 rádió Napi elmélkedés c. műsorában, április 16-án

JOEL EDWARDS (fotónkon)

Jó reggelt kívánok! Amint azt ma reggel hallottuk, a tegnapi nap folyamán Boston városát előre eltervezett támadás érte: két bomba robbant a bostoni maraton célvonalára előtt, melyek ártatlan nézőket öltek meg, sebesítettek, vagy megcsonkítottak.

A megmagyarázhatatlan örület egy pillanat alatt szétrobbantotta a maratoni futás ideje alatt összeharagkos batorságát és bajtársiasságát, a barátok és családtagok szurkolását. És amint szándékuk volt, a megtervezett rosszakarát első helyre került a híradásokban.

Az Angliában élő **Joel Edwards** a *Micah Challenge* (Mikeási felhívás) keresztyén szervezet nemzetközi igazgatója, rendszeresen elemez nemzetközi híreket keresztyén szemszögből a brit BBC rádióban és más hírcsatornákon. A *Mikeási felhívás*-szervezet a világban levő szegénység megszüntetéséért küzd, és a Mikeás 6,8 bibliaverset választotta mottójául.

A mézszárlás másnapján Amerika és a világ a katasztrófa következményeit fogja mérlegelni: újraértékelni biztonságunkat, újra felépíteni a reményt, lecsendesíteni a félelmeket. Az elkövetkező napokban várjuk a híreket azokról a szereteteinkről, akiknek az élete örökre megváltozik. És újból maradunk a mélyebb és zavaróbb kérdésekkel. Mert még egyszer szembesülnünk kell azzal, hogy az emberi lét szürke területein a pusztítás óriási képessége lappang.

Amint ezekről a dolgokról elmélkedünk, nem szabad elfeledkeznünk a tegnapi maraton jelentőségéről. A bostoni futóversenyt az amerikai függetlenség emlékére tartják, ahol az egész világról összegyűlnek közösen ünnepelni az amerikai hazafiasságot.

A mély fájdalom nem szabad, hogy feledékenységbe süllyesszen bennünket. Ezért érdemes megemlíteni, hogy Martin Luther King baptista prédikátor és polgárjogi vezető 50 évvel ezelőtt írta meg híres levelét a birminghami börtönből. King, aki a fajok alapján különválasztott Amerika kegyetlensége ellen harcolt, egyetértett volna a bostoni maraton szellemiségével.

Ez a modern kori apostoli levél egy teológus, filozófus és lelkipásztor elméjét fedi fel számunkra, aki az ellen küzdött, hogy a lehetőségek hazáját az igazságtalanság torzította el.

Az alabamai börtöncella szigorú korlátai között írt levele meg-

„Az akárhol elkövetett igazságtalanság az igazság létét veszélyezteti mindenhol.

Kikerülhetetlenül az egymástól való függés hálójában élünk, mely a közös sors öltönyévé szövődik össze.

Ami valakit közvetlenül érint, közvetve mindenki mást érint.”

– Martin Luther King

marad egy erőteljes és időszerű emlékeztetőnek, hogy mindannyian egymáshoz tartozunk.

Amint Martin Luther King írja: „Az akárhol elkövetett igazságtalanság az igazság létét veszélyezteti mindenhol. Kikerülhetetlenül az egymástól való függés hálójában élünk, mely a közös sors öltönyévé szövődik össze. Ami valakit közvetlenül érint, közvetve mindenki mást érint.”

Amint imádságaink elhangoznak, érdemes ezekre a szavakra emlékezni, míg a mi terrorellenes maratonunkat végigfutjuk.

Fordította: **Havas Péter**

ARANYMENYEGZŐ – Május elsején ünnepelte 50. házassági évfordulóját az **Osváth** házaspár Clevelandban – **Lajos** Érszölösön született, **Jolánka** pedig Zilahon. 1980-ban vándoroltak ki az USA-ba a zilahi gyülekezetből. Azóta a clevelandi Magyar Bethánia Bapt. gyűl. tagjai. Az ünnepelő gyülekezet szeretettel köszöntötte őket, közel 150 testvér és barát jött el a vacsorára, dr. Fazekas László igével és imádsággal nyitotta meg az alkalmat, majd testvéri légkörben ünnepeltünk. A család régi barátai is eljöttek, akikkel több évtizedes jó barátságok alakultak ki. Endrei Ferenc ny. ref. lelkész és Botánszky Igor ny. adventista lelkipásztor igével köszöntött, Lakatos Éva, Lakatos Barnabás, Papp Jolánka, Dr. László Péter, Boda Ferenc, Nagy Sándor, Reckl Ferenc, Kovács Erzsébet, dr. Fazekasné Kelemen Erzsébet igével, vassal és sok kedves szóval. Szeretettel gondoltunk azokra is, akiket az óhazában hagyunk. Köszönjük a sok üdvözlést, amit a Facebook-on küldtek kedves barátaink, felolvastuk a a világ minden tájáról érkezett köszöntéseket. Hálásak vagyunk Istennek az elmúlt 50 (plusz) évért, és azokért a lelki alkalmakért, amiket testvéreinkkel tölthettünk mind az óhazában, mind itt Amerikában. (**Osváth Judith**, Cleveland)

